

σαι ἀδιάκοπα, ὅσπου νὰ τὴν ἀναγκάσης νὰ σκεφθῆ
κι αὐτὴ γὰρ σένα.

Ὅ, τι ἔ ξρωτάς ἀρχίζεις, μόνο ὁ Θεός, μπορεῖ νὰ
τὸ τελειώσῃ.

Ἄν εἶσαι πέτρα γίνε μαγγήτης· ἂν εἶσαι φυτὸ
γίνε ἀμὴ μου ἄπτου· ἂν εἶσαι ἄνθρωπος γίνε ἔρωτας.

(Ὁ ἔρωτας ἔχει παιδικότητες, τ' ἄλλα πάθη ἔχουν
μικρότητες. Ντροπιασμένα τὰ πάθη ποὺ κάνουν τὸν
ἄνθρωπο μικρό! Τιμὴ σ' αὐτὰ ποὺ τὸν κάνουν
παιδί!

Πρόχμας παράξενο! τᾶκουσες ποτέ σου; Εἶμαι
στό σκοτάδι. Ἦναι πλάσμα ἔφυγε καὶ πῆρε τὸν οὐρανὸ
μαζί του.

Ἦσαι, ποὺ ὑποφέρετε γιὰτὶ ἀγαπᾶτε, ἀγαπᾶτε πε-
ρισσότερο ἀκόμη. Νὰ πεθάνῃς ἀπὸ ἀγάπη, εἶναι σὰ
νὰ ζῆς ἀπὸ ἀγάπη.

Ἀγαπᾶτε. Μιὰ σκοτεινὴ ἔναστρη μεταμόρφωση
εἶναι ἀναγκασμένη μ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ἦγει ἔκταξη
τὴ ἀγωνία.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΓΕΓΗΣ

ΤΟ ΜΑΒΙ ΓΙΟΥΛΑΚΙ

Σοὺ τὸ εἶπα κάποτε χωρὶς νὰ θέλω, σοὺ τὸ εἶ-
πα. Εἶταν ἓνα σούρουπο ἀνοιξιὰτικο. Ἦρθες νὰ μοῦ
κάμῃς ἐπίσκεψη ποὺ εἶχα τὸ παιδί μου ἄρρωστο.
Κάθησες ἀγνάτια μου. Φοροῦσες ἓνα μαβὶ φόρεμα·
λίγο ἀνοιχτὸ στὰ λαιμά, καὶ τὰ μάτια σου, τάλη-
σμόνητα μάτια σου λαμποκοπούσαν. Καμώθηκες τό-
τε πῶς δὲν τᾶκουσες κείνο ποὺ σοῦ μίλησα. Σήκω-
σες μόνο τὸ κουρτινάκι καὶ κοίταζες μὲ κάποιο ἀόρι-
στο σαναίστημα, τίς ὕστερες ἀναλαμπές τοῦ Ἥλιου
ποὺ εἶχε βασιλέψει πιά. Καὶ μόλον τοῦτο σοῦ τὸ εἶ-
χα πει καθαρά.

«Καλότρυχοι ποὺ δὲν ἐνίωσαν τίποτε, ποὺ δὲν τοὺς
δένει τίποτα μὲ τὸν κόσμος.»

Μιλοῦσα γιὰ τὸ παιδί. Μὰ μέσα μου κάτι ἄλλο
μιλοῦσε. Κι ἔμως δὲν τᾶκουσες. Ἦ καμώθηκες πῶς
δὲν τᾶκουσες. Τὸ ἴδιο. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο;

Κ' ἐσὺ τὸ ξαίρεις, κι ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξαίρει,
καὶ τὰ στοιχειὰ τὸ μιλοῦνε.

«Ἐνα δεῖλι, κάποιος κρῖνος ἄκουσε ἓνα μαβὶ
γιουλάκι ποὺ στέναζε» λέει τὸ πολυθρόλυτο τρα-
γοῦδι. «Ὁ καημένος ὁ κρῖνος πόνεσε τὸ μαβὶ γιου-
λάκι. Σιγὰ σιγὰ ἔγειρε, καὶ μὲ τρόπο πολὺ γλυκύνει
τρόπο, τὸ ρώτησε γιὰ τὴν αἰτία τοῦ πόνου του.»

«Τὸ μαβὶ γιουλάκι τοῦ ἀποκρίθηκε :

— «Κεῖνο τὸ ρόδο ποὺ βλέπεις κει ψηλά. . . κει-
νο τὸ ρόδο. . . .»

«Ἀναφυλλητὰ τοῦκλεισον τὸ στόμα.»

«Μὰ ὁ κρῖνος κατάλαβε καὶ βάλθηκε νὰ ξαλα-
φρώσει τὸ μαβὶ γιουλάκι.»

«Βράδι βράδι, σὰν ἔπεσε τὸ σκοτάδι, κ' ἓνα σι-
γανὸ ἀεράκι ἀρχίνησε νὰ νανουρίζει τοὺς πόνους
τῶν λουλουδιῶν, ὁ κρῖνος μίλησε στὸμορφο τὸ ρόδο :

— «Κεῖνο γὸ γιούλι ποὺ βλέπεις ἐκεῖ κάτω. . .
τὸ γιούλι ἐκεῖνο....»

«Τὸ ρόδο σκαρφαλωμένο κει ψηλά δὲν ἄκουσε ἢ
καμώθηκε πῶς δὲν ἄκουσε. Τὸ ἴδιο. Δὲν εἶναι τὸ
ἴδιο :»

«Μὰ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου» λέει τὸ τραγοῦδι
«ὁ κρῖνος πόνεσε βαρῆτὰ νὸ μαβὶ γιουλάκι. Καὶ τὸ
μαβὶ γιουλάκι πόνεσε τὸν κρῖνο. Γιατὶ τὰ ἐνειρα δὲν
εἶναι αἰώνια. Ὅχι! Δὲ βαστάνε γιὰ πάντα τὰ γα-
λάξια ἐνειρα.»

«Μὰ, εἴτε γιατί ὁ πόνος εἶταν βαθύς, εἴτε γιατί
τὸ ζῦπνημα εἶταν ἀπότομο, ἓνα μεσημέρι πέθανε
τὸ μαβὶ γιουλάκι. Στὸ θάνατό του κλάψαν πολλοὶ
Πάρα πολλοὶ θρήνησαν τὸ θάνατό του. Μὰ τὸ ζῦδι
του μόνο δυὸ φυλλαράκια τὸ ράναν. Κ' εἶταν δυὸ
ρόδου φυλλαράκια. Δυὸ ἄλικα φυλλαράκια. Δυὸ μα-
τωμένα δάκρια, πές.»

«Περίεργο ! Δὲν εἶν' ἀλήθεια περίεργο ;»

Καὶ τὸλεγα. Καὶ τὸ ξανάλεγα μέσα μου τὸ τρα-
γοῦδάκι. Μὰ ἐσὺ καμόνουσαν πῶς δὲ γροικᾶς.

Σήκωνες μόνο καὶ ξανασήκωνες τὸ κουρτινάκι
καὶ κοίταζες τίς ὕστερες ἀναλαμπές τοῦ Ἥλιου ποὺ
εἶχε βασιλέψει πιά...

Λευκάδα Φλεβάρη 1921.

ΔΗΜ. ΗΕΡΑΙΚΑΡΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ ἢ ΝΥΧΤΑ

Ὅνειρο ἢ νύχτα, τὸ φεγγάρι μὲς στὴν κἀμαρὰ μου
πονετικὸ στὴ μόνωση μοῦ κάνει συντροφιά.

Νᾶσαι καλά, τραγουδιστή, ποιήθης στὴ γειτονιά μου
καὶ στὶς γειτονοποφίλες μου τραγοῦδιὰ εἶπες γλυκά.

Μὰ τώρα, σ' ἄλλες γειτονιές χαρίζεις τὴ φωνή σου
κι ὀλοένα σβήνει ἢ ἀπόστατη τὸ μάγεμμα, ὡ θαρρῶ,
πῶς κάτι μοῦ ἄφησες ἐδῶ ἀπὸ τὴν τρελλὴ ζωὴ σου,
πῶς κάτι ἐπῆρες ἀπὸ μὲ στὸ διάβα σου τὸ ἀργό.

Ἄχ γύρνα ἐδῶ, τραγουδιστή, καὶ ξαναπές το πάλι
ἐκεῖνο τὸ παλιὸ τραγοῦδι τὸ ζακυνθινὸ,
ἄγνωστο μὲς σ' ἐν' ἄγνωστό του κόσμου ἔχει προβάλλει
κι' ἔμως σὰ σάλπισμα ἤχησε ἐκεῖ μέσα πρωϊνὸ.

Καὶ μὲς στὸ φεγγαρόφωτο ποὺ ἐδῶ μὲ πλημμυρίζει
τώρα χορεύουνε σεμνά, φερμένα ἀπὸ μακριά,
μὲς σὲ ἀναμνήσες τρυφερές ἢ Ἀρετῆ, ἢ Δανάη,
ἢ Κορηλία, ἢ Εἰχαρη—γλυκά μου ξωτικά.

Α. ΑΡΓΗΣ